

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALIARIA

XXXV. ÉVF. 1935. DECEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Űlői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

Kegyelemekben és lelki örömeinkben gazdag, boldog karácsonyt kívánunk mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves előfizetőinknek.

Az Örökimádás szerkesztője és kiadóbíváta.

A mellékelt befizetési lapon tisztelettel kérjük az előfizetés megújítását; esetleg a 179. lapon felajánlott kedvezmény szerint!

Bpest Tisztviselőtelepen nov. 24-én a 10 órai szentmise keretében áldja meg a központi ügyv. igazgató az Olcsvay Géza terve szerint a Jó Pásztor-intézetben készült oltár-egyleti zászlót. A zászlószentelést a következő szövegű meghívóval tudatták:

Katolikus Hölgytestvérek!

Örömmel tudatjuk, hogy az Egyházközségünkben 13 éve működő «Oltáregyesület» zászlójának megáldási szertartását főtisztelendő dr. Mátrai Gyula tb. p. t. k., központi ügyvezető igazgató végzi november hó 24-én, a 10 órai szentmise keretében. A zászlóanyai tisztséget Szelke Józsefné úrnő volt szíves elvállalni.

Hölgytestvérek!

Nekünk katolikusoknak célunk, égi Forrásunk s áldott földi Menedékünk a Szentségi Krisztus!... Mi hiszünk és bízunk Benne, mert Krisztust, — bár legyőzte az egész világot — a szájalom mindig megállítja. Ha megfáradtunk, vagy elbuktunk, de újra eléje térdeplünk az Oltáriszentségnek, Krisztus soha sem enged el bennünket lelkiélmény, lelkivigasz nélkül. Krisztus szüntelen tanít, oktat, vigasztal, felemel, útbaindít s közben nesztelen ékesíti, üdvözíti a lelkünk.

Ha öröm, vagy közöny, vagy szürkesség lep el, bizakodva térdelünk le Eléje s ez a szívvel teli kapcsolódás majd megéreztetni velünk a Krisztusmegtalálás színes boldogságát. Csak menni kell Feléje, csak

töredelmesen meg kell hajolni Előtte, csak alázatosan szólni kell Hozzá!...

Az áldott emlékü Prohászka Ottokár ezt mondta: «Istenhez való természetfölötti viszonyukat az Oltáriszentség jellemzi igazán. Már nem vagytok vendégek és jövevények, hanem polgárok és Isten háznépe». Istennek városa az Egyház, a háza pedig az Oltáriszentség. A városban nem vagytok jövevények, s e házban nem vagytok vendégek. Én, e város polgára, otthon vagyok Jézusnál. Mily édes, erős kapocs ez a bensőséges viszony, mely egyszerűsmind az ima szellemének forrása, érzem a tisztelet, hódolat kötelességét, s ugyanakkor szent öröm fakad lelkemben. Ezek erős, friss érzések, mintha üde, harmatos, virágos alpesi völgyben állanék, hol minden érintetlen s erőteljes, hol a szökellő patak fáradságot nem ismer s a hegyek mint óriás hullámok lejtenek s emelik a lelkemet ég felé, majd ismét mintha hegycsúcsokon járnék fölséges csendben, hol köznap nincs, csak vasárnap, vagy tengeren úsznék, sejtve a mélységnek csodáit».

Az Oltáregyesületbe bárki beléphet. Tájékoztatást ad az egyházközségi iroda vezetője, naponta 4—6 óra között.

Szeretettel hív mindenkit az Elnökség.

A zászlóra a gyűjtést még † Filó Károly plébános kezdte meg, a befejezés és megvalósítás pedig Szabó Lászlónak, az agilis adminisztrátornak, érdeme.

Végtelen vágyak: az én ádventem.

Ember vagyok, olyan mint a többi, olyan, mint minden ember: Én is az Ember vagyok. Természetem emberi természet — van benne talán rossz is, de van benne valami jó is.

Rossz bennem az, hogy sár-testem van, mely lefelé húz, mely vissza akar menni, mely engem is vissza akar húzni a sárba, a Földre: itt akar boldogítani, itt akar magának is, a léleknek is maradandó lakást készíteni.

Pedig, amint Szent Ágoston is oly szépen megmondta: *nincs itt maradandó városunk* — nem maradhatunk itt, nem maradhatok én sem örökké a Föld lakója.

Szurszum kordal! fel a szívekkel! Fel a lélekkel! Ez az, ami bennem jó: *a végtelen vágy az én Céлом után,* az én Istenem után.

Mindenkiben megvan ez a vágy, megvan legalább csirában, megvan tüzes szikra formájában, mely alapjában mindenkiben egyforma, ha megnyilatkozásában egyénekenként más és más is: a csesemő édes anyatej, a gyermek játék után vágyódik. Az ifjú célokat, szinte elérhetetlen ideálokat állít maga elé és azokat akarja elérni. A javakorabeli már gondol öreg napjaira és nyugalmat akar magának biztosítani — ez az ő célja, ez az ő vágya. Az öreg, ha már megunt a tehetetlenségét és a velejáró kellemetlenségeket, sírba vágyik, a sírontúli béke, nyugalom az ő célja.

Mindenki Egy után vágyódik, mindenki az egy Szépet, mindenki az egy Jót akarja, de olyan formájában, ahogyan ő azt megismerte és ismeri.

A szentek víziós lelkek, akik ki tudtak emelkedni a testből és mindenből, ami testi, meg tudták érezni, meg tudták sejteni a leghétköznapibb dolgokban is a végtelen Egyet, az utánozhatatlan Szépet, a változhatatlan Jót — és vágyódtak utána, mentek utána, mert tudták, hogy törekvésük nem céltalan, vágyuk nem utólréhetetlen — tudták és a ma élő szentek tudják, hogy Isten is látja bennünk a jót, az értéket, látja a lelket és vágyódik utánunk és az Ő vágya is végtelen.

Isten öröktől fogva elhatározta, hogy terem világot és ebben embert,

mely a teremtés koronája, remeke lesz. Remeke, mert az Ő képére és hasonlatosságára teremtette . . . — és hogy milyen értéke van a léleknek Isten előtt is, azt láthatjuk abból, hogy *egyszülött Fiát küldte a Földre*, hogy az elveszett kincset megkeresse s a bűn által beszennyezett lelket Vérével lemossa ; hogy a halál árnyékában ülőket a kereszttel megmentse és az üdvösség útján járókat, akik elfáradnak, eltikkadnak, elgyengülnek, saját testével, az Eucharisziával táplálja, erősítse !

Igy szerette Isten a világot, így szereti az Úr Jézus a lelkeket, így vágyódik utánuk!

Az Úr Jézus a lélek ajtaja előtt áll és bebocsátást kér. Kopogtat és vár. Ez az Ő nagy vágya, ez az Ő *ádvantje*. Ő nem tolaakszik, Ő nem akarja ráerőszakolni a lélekre az Ő kegyelmeit — bár vannak damaszkuszi útjai, bár vannak a kegyelmi élet történetében nagy Pál-fordulások : ezek nem rendes útjai — Ő kínál, Ő kér és vár.

Az emberiség több ezer éven át várt a Megváltóra, a Szabadítóra — ez az idő, ez a várakozás volt az *emberiség nagy ádvantje*.

De van minden embernek, van minden léleknek *ádvantje* : vágya, várakozása, ha az nem is tudatos :

Ádvanti hangulatban áll az őszinte, az igazán megtérni-akaró bűnös, az alázatos bűnbánó a gyóntatószék előtt : várja a feloldozó szót : *Én téged feloldozlak . . .*, várja a meleg biztatást : *Bízzál, bűneid megbocsáttatnak ; menj békével !* — várja lelkébe az Úr Jézus kegyelmeit, várja az Istent !

Ez a kegyelem-várás, ez az Isten-várás *a lélek ádvantje!*

Én is várom Istent, a nagy, a lelkemet szerető Istent. Várom Őt mindennap, várom Őt a szentmisében, a szentáldozásban, a kegyelem erejében és harmatozásában.

Én is úgy vágyakozom utána, mint Ő utánam. Kopogtat és vár — és én felelek : *jöjj, Uram Jézus !*

Alig tudom kivárni a reggelt, hogy asztalához menjek : ez a rövid éjtszaka is egy kis *ádvant*.

Szívem szeretete az Úr Jézus iránt, lelkem vágyódása az Ő kegyelme után, az én mindennapi várakozásom — *ez az én ádvantem*, az én mindennapi nagy *ádvantem* !

Miklósi László.

Páduai Szent Antal missziós nap-tára címen igen kedves naptárt adott ki a «Ferenccs missziók ügyvivősége» Bpest, II., Margit-körút 23. Igen kedves és érdekes elbeszélések, tanítások, ügyes fénykép-felvételek (igen sok) és rajzok egé-

szen praktikus ismeretekkel váltakozva teszik nemcsak vonzóvá, de értékessé is e naptárt. A missziós gondolat kedvelőinek nagyon szívesen ajánljuk. Ára 50 fill. Megrendelhető a kiadónál. 20 példánytól kezdve 20% engedmény.

Szeretném, ha...

Szeretném, ha akár a festészet, akár az iparművészet, vagy az írásművészet révén annyit bírnék keresni, hogy 25 vattos villanykörtémet gond nélkül égethetném — napnyugtától éjfélig — hogy tökéletesedhessek és világíthassak!...

Szeretném, ha éjente kis lámpám fényénél elaltathatnám a testem és felébreszthetném a lelkem, hogy így megadottan kiírthatnám földi vajúdásomat, leírhatnám égi vágyódásomat!...

Szeretném, ha jövedelmemből egy áhítatos formájú, egyszerű imaszámolyra telnék!...

Szeretném, ha éjente imaszámolyra borulhatnék; magambaszállva számadást végezhetnék s ha nem lenne mit szánni-bánni, a földet feledve felallejújzni, az Örökvilágosság fényében csak mosolyogni, fesztelen mosolyogni!...

Szeretném, ha a még bennem élő mérsékelt dühtől, irigységtől, keseredettségtől idejében el bírnék távolodni; szeretném ökölbeszorult kezemet pirulva egymásra simítani; a viszontagságtól viseltes arcom akaratlan felderülését csodálni; senkitől semmit el nem kívánni; csendesnek, megnyugvónak lenni, nem vádolni, mellet verni, égre nézni, lelkem celláját kiséperni; a látszólagos földi igazságtalanságot, az uralgó nemiségét, a lelki és testi nyomort, az útálatot és az önzést mind-mind idejében eltemetni.

Szeretném, ha mindig tovább, mindig előbbre mehetnék mosolyogva, biztonságban, biztonsággal, háttal a mástvádolásnak!...

Szeretném, ha földretett tükör lehetnék, melyben folyton-folyvást visszatükröződhetnék az *Ég*!...

Szeretném, ha kiapadhatatlan forrás lehetnék; ha a megfáradtaknak és kishitűeknek egyre-egyre új mankót faraghatnék, utat jelezhetnék, minden imbolygó koldulónak csak adhatnék, de titokban maradhatnék!...

Szeretném, ha a pénz pusztá meglátását is elkerülhetném, mégis lenne mindig mit adnom másoknak, olyanoknak is, akik még az Úr akarata szerinti nincsen miatt is elégedetlenkednek!

Szeretném, ha rá bírnék mindig mosolyogni arra, aki átkoz, arra is, aki áld; arra, aki észrevesz, arra is, aki nem lát meg; arra, aki megaláz, arra is, aki felemel; arra, aki kísért, arra is, aki megerősít; arra, aki megállít, aki feltart, arra is, aki útbaindít!...

Szeretném Jézust ezentúl cserben nem hagyni; se dallal, se fogadkozással, se vágyakozással, se kishitűséggel, se rugótlan állhatatossággal meg nem csinálni!...

Szeretném állandóan az Oltáriszentséget nézni, hogy legalább *így*

lássam Urunkat, aki leclőlegezte megváltóhatásomat; hogy *másnak* lássam, mint aminek áldozatos elmélyülés, szívós feléjemenetelés nélkül látszik!

Szeretném a misebéli Krisztust nézve testemet, szívemet, agyamat a földre tenni, lendülő éberséggel lélekké válni s akaratában megnyugodva szegénységem és szürkeségem békéjének varázslatos erejét felismerni!...

Szeretném, ha végérvényesen megbékélhetnék a szenvedéssel, hogy mielőbb elindulhatnék az égi útra!...

Szeretném, ha az a tudat, hogy kell a szenvedés, testben-lélekben rohamosan átfornálna!...

Szeretném, ha nem a multat, hanem a kegyelmekkel telt jelent folytathatnám!...

Szeretném, ha a kegyelmi állapot okozta varázslat halálom órájáig rajt modulálna testi börtönbe száműzött lelkemen!...

Szeretném, ha elegendő ereje lenne vágyó lelkemnek, hogy veszély esetén mindig kivetülhessen belőlem, Krisztus felé lendülhessen, hogy a mostani varázslatra mindig rátaláljon az Ő közelében s hogy ebben a varázslatos érzésben maradhassak az Úrral összeköttetésben testi-halálom percéig.

Szeretném, ha sohasem csodálkoznám azon, hogy modorom, erényem, itéletem, céloom s élvezetem lassan-lassan elűtő lesz a földitől!...

Szeretném, ha elegendő erőm lenne lelkemet, testemet Krisztus felséges vendégsége számára mindig kellőleg és illőleg gondozni!...

Szeretném, ha találkozhatnék mindazokkal, akik várnak rám és azokkal, akik menekülnek előlem!...

Szeretném, ha megbékélve, megtértként távozhathatnék a földről!...

Szeretném, ha látszana rajtam, hogy «hiszek» a Szentháromságban, hogy «bízom» a boldog szentekben; hogy «tudom», ha majd számadás végett Eléje kísérnek, megszánn az irtalmas Isten!...

Szeretném, ha nagyon, nagyon elnéző lenne irántunk az Isten, mert érzem, egyedül Ő áldott és változatlan ebben a zürzavarban. Amen!

Olcsyay Géza.

FÉNYES HAJNAL SÖTÉT ÉJ UTÁN.

Bűnöknek vihara tombolt Krisztus előtt.
Haraggal kergetett ezer sötét felhőt
Cerbes felleg zúgott, koromsötét éj volt.
De csitult a szélvész, kitisztult az égbolt.

Ezüsthold nevetett, tiszta derült éj lett,
Csillagsereg űzött zivataros éjet.
Bellehem tájékán csendes holdas éjjel,
Ésodálatos csillag hinté fényét széjjel.

Cündökölt a csillag, nagy égi fény támadt:
Régvárt hírnöke a hajnalhasadásnak.
Sötét éjjel után fényes hajnal pirkadt,
Lélekhajnal hoztál-bellehemi csillag!

H. I.

Harmatozzatok...

Hideg van, fázom... De ez a fázás nem a tél hidegségétől ered, ő nem, hanem itt bent a lelkemben érzem, hiszen nem csoda, mert az adventi lelkületemmel szívemben hordozom a 4000 év sötétségét, bűnét. A 4000 év fájdalmát, zokogását a Megváltó után.

Itt ég bennem a vágy, a könnyörgés... harmatozzatok... Ó igen, harmatozzatok Őt a lelkemre, Őt, az életemet. Nem látod, Istenem, ott fent az égben, mily üres a mi szívünk? Nem látod, hogy kell nekünk valaki?... aki megtanít szeretetre, hiszen mi gyűlölettel vagyunk tele. Gyűlöljük az életet, mert nem látjuk sokszor vakságunkban a szenvedésben rejtőző édes örömet, mely megaranyozza a mi porszem voltunkat. Gyűlölet ég bennünk embertársaink iránt, mindent magunknak szeretnénk megkaparintani és önzésünkben nem vesszük észre a felénk kinyújtott segélyt kérő kezét. Nekünk csak bűn kell és mindig csak bűn. A tisztaság, önzetlenség az már szinte fogalom előttünk. És ez már tart 4000 éve... 4000 év..., mily hosszú idő, mikor lesz vége. Hiszen megígérték, hogy eljössz Te... a Gyermekek, ... a Szeretet... és én várjak, meddig, ... 4000 év... sok idő, már szinte nem bírom és a bűntudattól való nagy fájdalmamban a tőlem telhető legnagyobb vággyal és reménnyel kiáltok bele az éjszaka sötétjébe... Harmatozzatok.

És im egy csodálatos éjjel megtört a bűn, a kétségbeesés, mert jön az Isten angyala és hirdeti «Glória in excelsis Deo et in terra Paksz hominibus», mily kedves, régen várt hang ez nekünk. Már nem félünk, nem érezzük a bűnt, a gyűlöletet, hiszen itt van köztünk Ő a Szeretet, oda megyünk hozzá, kicsi kezét áldólag emeli felénk és az édes mennyei mosolya feledtetni velünk a 4000 évet és a bízó tekintete, mely felénk sugárzik az Ő tiszta gyermekszemeiből, megígérteti velünk, hogy jók leszünk és csak szeretni fogunk Istent és embertársat, hogy méltók legyünk hozzá, a Gyermekekhez...

Ezen a szent éjszakán, bár kint hideg van, én azonban mégsem fázom, mert a szeretet tűzhelyénél melegedve szinte hevít az isteni láng és szeretném belkiáltani a világba, jöjjetek testvérek, jöjjetek mindannyian, gyullasztatok szeretetve ti is itt a szíveteket és együtt zengjük az angyalokkal: «Dicsőség mennyben az Istennek és béke földön a jóakarátú embereknek».

M. É. J.

Az «Örökimádás» előfizetési ára egy évre 2 P, a régebbi 2 P 50 fill. helyett. Lehet félévenként is bekü-

deni az előfizetést. Így egyszerre csak 1 P-ös áldozatot kell hoznunk. Ez már lényeges könnyítés!

Az Oltáregyesület decemberi imaszándéka:

A tiszta lelkület.

Nem lehet engesztelnie annak, akinek a szíve-lelke nem tiszta. Minden oltáregyesületinek — mint az apostol mondja a zsidókhoz írt levelében — először önmaga bűneiért kell engesztelnie. Először mélységes bánattal ki kell söpörnie, le kell porolnia a lelkét, hogy alkalmas legyen az imaóra megtartására. Csodálatos, de úgy van, hogy ezen lélektisztító bűnbánatfuvalat mindig szükséges és szinte ez nyit utat a szeretet engesztelő megnyilvánulásainak. Olyanformán vagyunk vele, mint a hamuval takart parázzsal: ha használni akarjuk a parázs izzó melegét, le kell fújunk róla a hamut. A bánat felkeltése a mi lelkünk hamuját — a bűnt — lefújja és a tiszta lélekben izzani kezd a szeretet parazsa. Ha akaratunkkal és áhítatgyakorlatokkal szítjuk, lángra is lobban! Ég. Világít. Másokat is a szentségi Úr Jézus ismeretére, imádására és szeretetére vezet.

Kezdjük tehát mindig a bűnbánat felkeltésével, vagy mondjuk inkább így: előzzük meg a bánat felkeltésével az imaórát. De azontúl is legyen legfőbb gondunk a lelkünk tisztasága. Óvakodjunk minden készakarva való vétkezéstől. Tisztogassuk a lelkünket a régi bűneink merevítő hatásától úgy, mint azt Szent Jeromosnak mondta az Úr Jézus egy karácsony estén: amikor Jeromos már mindent felajánlott neki születés napjára: «Jeromos, add nekem az egész életedben elkövetett bűneidet is, hogy újra megbocsáthassam azokat». És tényleg ennek volt a legnagyobb hatása Jeromos lelkére is. Keserves zokogás rázta meg a lelkét, de utána mennyei édesség töltötte el: a bűntől kristálytiszta szabadult lelke most már gyönyörűséggel pihent meg a kis Jézus szemléletében és imádásában.

Erre a lélektisztításra, a tiszta lelkivilágra buzdítgat bennünket az advent minden napja egész lelki levegője: Krisztus-várásos, előkészületi, lelket megújító jellege. És az adventben ott áll az Immakulata s a Szeplőtelen Fogantatás az érintetlen lelki tisztaság vakító fényben ragyogó, de meg nem ijesztő, hanem inkább bátorító, biztató példaképe. Oly jó nekünk! Ami hiányzik belőlünk, pótolhatjuk azzal, hogy Máriát, a Szeplőtelen Szűzanyát hívhatjuk meg imaóráinkra, hogy velünk legyen, velünk imádkozzék és önmaga tökéletességeivel pótolja a mi tökéletlenségeinket. Ami hiányzik a mi engesztelésünkből, meglesz az övében, amelyet velünk együtt végez Szent Fia előtt. Mária Szent Szulpicot tanította erre és megígérte neki, hogy mindig szívesen jön segíteni az embereknek, amikor tökéletesen akarnak imádkozni, engesztelni, vagy bármely áhítatgyakorlatot végezni.

Vigyázzunk a lelki tisztaságunkra! Tartsuk ébren a lelkiismeretünket és fogadjunk szót neki. Még a bocsánatos bűn elkövetése is ritka lesz így életünkben és maga a lelkünk állapota is kedves engesztelés lesz a szentségi Jézusnak, mert olyan pont lesz így a mi lelkünk, amelyre az Úr Jézus mindig vigasztalódva tekinthet, amelyen vigaszt kereső tekintete mindig megpihenhet.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai decemberben a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 3-án, Xavéri Szent Ferencnek, az Örökimádás szerzetesnők pártfogójának ünnepén; 5-én, első csütörtökön; 6-án, első pénteken; 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén (a központiak még egy második teljes búcsút is, mert ez egyszersmind a havi összejövétel napja); 25-én, Karácsony ünnepén; egy tetszésszerű napon; és a havi imádási óra napján; és egyszer, amikor szentáldozásunkat az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért ajánljuk fel.

* * *

Ezt az imaszándékot ezentúl minden oltáregyesületi tag köteles megvenni. (A központi választmány 1935 októberi választmányi ülésének határozata!)

Budapestiek! Ne mulasszuk el felkeresni az Örökimádás-templom «Bethlehemét!» A templom főbejáratánál balra, a szentkereszt-oltár előtt!

SZENT ÉJ...

Jöjj el, ó édes, csillogó
 Bűvös karácsonyém!
 Csendülj, éjféli harangszó:
 Áldást hintve zenélj...
 Picinyke gyertyák gyúljatok
 Sötétzöld ágakon...
 A zöld fenyő szent illata
 Boldog varázsba von...
 Jöjj el, jöjj el bűbajos éj:
 Karácsonyém!

Jöjj el, ó béke — szeretet:
 Csodás karácsonyém!
 Bútépte fáradt szíveknek
 Szent örömről mesélj...
 A szenvedőknek hozz vigaszt,
 Búsaknak enyhülést!
 Szárítsa fel a könnyeket
 Jó szív, s jótékony kéz...
 Jöjj el, jöjj el ó áldott éj:
 Karácsonyém!

Kit régen messze Betlehem
 Barlangja ringatott:
 A lelkek gyászos éjjelén
 Derüljön csillagod!...
 Ó hintsd a földre Jézusom
 Szerelmed sugarát...
 E nyugtalan s szomjú világ
 Találjon végre Rád!...
 Jöjj el, jöjj el ó égi Fény:
 Karácsonyém!

Jöjj el szépséges, bűvös éj:
 Édes karácsonyém!...

Kupka Izabella.

HÁROM ÉRZÉS KARÁCSONY ÉJJEL.

Karácsony éjjelén szent kisdedet látok,
 Haranggal hívom az érzéki világot.
 Ennyire eddig még sohasem csodáltam:
 Angyalok királya kemény jászolkában!

Gyűlöletből üzött árva a szegénység,
 Emberek a kincsért üdvüket cserélnék.
 Őket e szent éjjel szívből megsajnáltam,
 Mint az égi Gyermek szegény jászolkában.

Sürgődik a világ, megtépdeseve szárnya,
 Kevelysége miatt jutott a sorsára.
 Fájó sebet nézve vigaszra találtam:
 Engedelmes Gyermek tekszik jászolkában!

H. L.

A karácsonyi ajándékozás listáján gondoljunk a szentségi Jézusra is!
 Adjunk karácsonyi ajándékot a Jézuskának is. Cím: Oltáregyesület,
 Budapest, IX., Üllői-út 77.

Karácsony estéjén.

Elmélkedés.

Otthonom magányában kell töltenem a szent estét. Várom az «Angyalok Miséjének» első harangszavát. Igy illik ez a nagy Titkok Éjjelének hangulatához. Ez a legjobb előkészület a szentmiséhez, de a karácsonyi szentáldozáshoz is. Igy nyomódik majd lelkembe az Úr Születésének misztériuma mélyen, erősen. Elmélkedem ez estén.

Lelki szemeim elé idézem ezen szent este képét most 1935 decemberében. Mindenekelőtt megragad a *nagy csend*, mely körülvesz. Tudom, hogy most ezekben a percekben oly sokan indulnak éjféli misére. Nem annyira a nagy városok népét nézem, hanem a falvak, puszták, tanyák egyszerű embereit. Meggyújtják a faggyúgyertyát a kopott mécesben, a vékony kanócot az olajos lámpásban, s megindul a család, az apa, az anya, a gyermekek a sötét utcákon . . . Az alacsony házak ablakaiból itt is, ott is eltűnik a fény s innét is, onnét is éjféli misére készülnek . . . Mindinkább telik az utca és mégis olyan csendben mennek, halkán . . . Karácsonyfáról, kis Jézusról, Betlehemről beszélnek, de az egyszerű emberek olyan tiszta gyermekhitével, örömeivel . . .

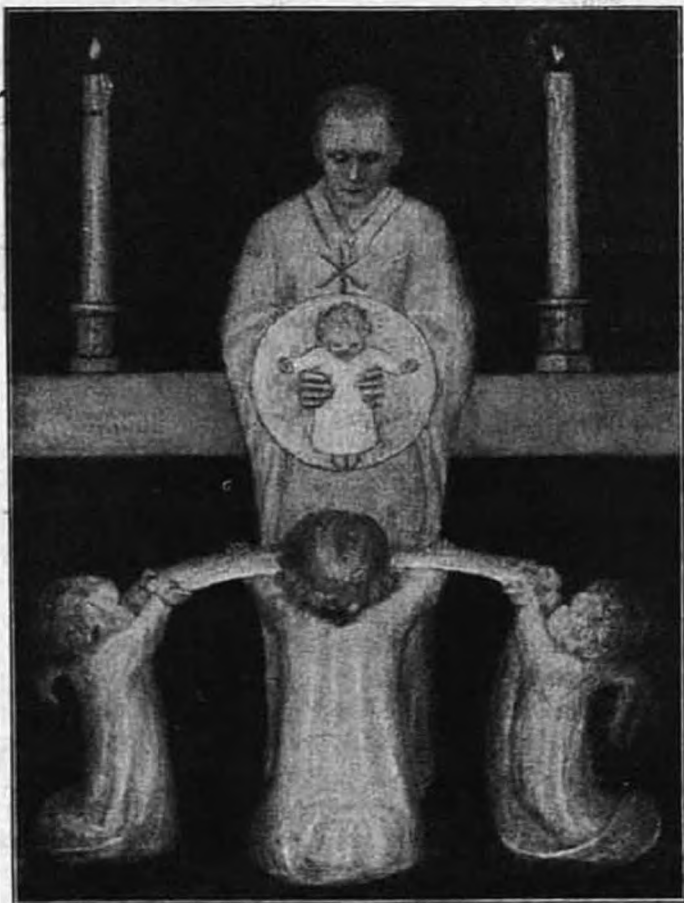
Most visszazáll gondolatom az 1935 év előtti első Karácsony-estére. Akkor is *nagy csend* volt. Akkor is sötét éjjél borult a betlehemi tájra, a tanyákra, a pusztára, az utakra . . . Némán pihent a gránát-, olaj- és fügefafa az útszéleken s az agávék nagy levelei feketén meredtek a csillagos égre . . . Akkor is útra készültek egyszerű emberek . . . Az Irás mondja : «a pásztorok azt mondták egymásnak : menjünk el Betlehembe és lássuk a dolgot . . .» És ezek is megindultak. Vállukon vitték a vizes kórsót, kezükben a megkopott pásztorbot ; utánnuk a nyájörző mezei kutyák, . . . a húség állatai . . . És a pásztorok is tanakodtak, beszélgettek : «vajjon ki lehet Az, kit az angyal hirdetett nekünk? . . .»

Elmélkedésemben ezeket mind szinte vízióban látom. Élénken rajzolódik ki előttem minden. A faluk, puszták emberei, az éjszaka sötétje, Betlehem környéke. Mintha látnám az utak köveit, az emberek ruháját, arcát, öregek, . . . gyermekek . . . Hallom szinte a pásztorok hangját, szívük gyors dobogását. Arcukon a várakozásteljes titkos örömet sejtem . . . Ez leköti figyelmemet . . . e képeknél jól esik időznöm, annyira szép, kedves.

És most elfog a vágy, csak már az éjféli misén lehetnék ! Most is odamegy mindenki az Úrhoz. Mert eljön ez éjszakán is ! Most is hívják, várják sokan. Igazán mindegy, hogy egy alaszka misszionárius kápolnájában várják-e őt, vagy fehérre meszelt falusi templomban, vagy éppen márványoszlopos bazilika fényárban úszó oltáránál egy mitrás főpap pontifikálja-e aranydalmatikába öltözött pazar kísérettel a Missza Szollemniszt, mert

itt is és mindenütt, úgy mint akkor, a Város alapítása utáni 753-ik évben, az Urat várják... Most is csendben fog jönni... úgy mint régen: «dum medium silentium tenerent omnia» — «midőn mindenek mély csendben voltak...» Mert megcsendül a ministráns kis harangja, és elhal az orgona bűgása, nem zeng az ének, nem beszél senki, «... csak a szentáldozatot celebráló pap mondja suttogva a fehérkenyér fölött: Ez az én testem...» És újra igaz! Karácsony lesz, újra eljön Ő, megint éjszaka jön, csendben jön, de eljön, itt lesz a «tisza ostyának fehérsége alatt» a mi Urunk, a Dominusz Noszter!...

Úgy elfogódik lelkem e gondolatoknál. Sírni szeretnék a meghatottságtól... Ennyire jó, ennyire kedves az Úr!... Úgy vágyódik szívem, bár a szentmisen lehetnék! Már a második harangszó hangja száll az éjben... Hív ez is kedvesen, me-

ÉDES KICSI JÉZUS, JÖJJ A SZIVEMBE!

gen... És ha áldozom, ez a kedves karácsonyi Jézus látogat el hozzám!... Sok mindent felteszek most magamban. Mindenesetre azt, hogy én is csendben várom lelkembe az Urat. Titkos örööm lesz mindig, ha áldozni megyek a szentmisen. Ez örömet elrejttem, nem beszélek róla, úgy sem érti meg a világ. Azután azt, hogy soha készletlenül nem várom az Urat. Ezt már csak azért is megteszem, mert nagyon

megbecsülöm Jézust, az Ő ajándékait: a szentmisét, az Oltáriszentséget. Úgy fogok tenni, mint az éjféli misére menők, vagy mint a betlehemí pásztorok, . . . ezek gondolata az Úr körül járt. Én is beszélgetek előbb veled, elmélkedem róla, örömet ébresztek szívemben, hívom magamhoz: Jöjj Uram, Jézus! Reggel a szentmise és áldozásom előtt lehetőleg keveset beszélek másokkal, hogy összeszedett maradjon elmém. Még munkámat is addig csendben végzem az Úr vendéglátására gondolva. Magam elé képzelem Karácsonyt, a szent estét, vagy azt, mikor megvendégelt ötezer embert a pusztaiban, s ahogy a nyolc boldogságról beszélt. Ezt mind úgy élénken, örömmel. Látom, hogyan járt, kelt az Úr és kereste a jó lelkeket. Érezem meg, hogy engem is keres, hív, vár minden reggel . . . Olyan jó lesz majd így a hajnali szürkületben misére menni s alig várom, hogy kinyílják számomra is az oltáron a tabernákulum aranyos ajtaja . . . Utána könnyebb lesz ismét kimenni az életbe, a munkára, a napi robotba, mert eljött hozzám, velem van az Úr! Karácsonyom van! . . .

1935 Karácsony éjjelén szerte a világban ezer és ezer templomban megkondulnak a harangok. Csengnek, bongnak, zúgnak az éjszakában, rádiók mikrofonja az éther hullámain viszi szerte a hírt a nagy világba: megjött az Úr! Dicsőség a magasságban! Egyszerű szerzetesek középkori darócruhájukban, falusi papok kopott kazulákban, püspökök aranselymes infuláikban az oltárhoz lépnek majd, hogy újra idevarácsolják Betlehem éjszakájának örök misztériumát: az Úr megtestesülését a szentáldozatban, a kenyér és a bor igénytelen színében. Érints meg minden szívet, ragadj meg minden lelket, hogy a tieid legyenek Te jószágos, kedves, csodálatos betlehemí Jézus!

Tahitótfalu.

Kocsis Lajos.

Karácsonyi mozaik.

Roráté. Néptelen, csendes az utca. Lámpafény birkózik a köddel, az első villamosok a havas síneken mintha puha szőnyegen futnának. Nyomasztó a hajnalnak ez a némasága, tele van ijesztő árnyakkal, felszakadni nem akaró sötétséggel. Mintha minden élet megfagyott, megdermedt volna. Az ég borúsán, csillagtalanul szomorkodik, szomorúsága ránehezedik szívemre, sóhajba olvadok: mikor jössz el, édes Údvözítő? Jöjj el, olyan szomorú az élet Nélküled. A tévedések, botlások, gyöngeségek álomtalan álomba ringattak, oly hosszú az éjszaka, úgy vágyom a hajnalt. Fehér fátyolod titka még rejtettebb, még áthatolhatatlanabb, ha Advent nem ígérné a bensőséges szép Karácsonyt, úgy érezném, hogy az élet merő vigasztalanság. Jöjj el, édes Údvözítő! Vár szívem jászola, a szeretet meleg

bársonyával béleltem, a hűség örökzöldjével díszítettem. Advent van! Jönnöd kell! Boldog reménnyel eléd sietek!

Éjféli mise. Csodálatos éj, kegyteljes éj, üdvösség szent éjszakája, melyre a nagylelkű istenszeretet a béke stigmáját ütötte. Már oszlik az éj sötétje, bomlanak az árnyak, ragyogó csillag fénye hasítja át az eget, irányt mutat Krisztust kereső szívemnek. Most a földnek minden világossága csak halovány lidércfény, a betlehemi csillag sugárkévéje a földön jár, keresi a rongyos jászolkát. Az eljövendő perc megfoghatatlan varázsa édes izgalommal tölt el, de a várakozás most nem nehéz, mert a beteljesülés bizonyossága mámoros örömben ringat. Jó nekem itt lenni — mondom magamban mindaddig, míg az óra ütni kezdi az éjfelet és ekkor a csendes éjszakát millió és millió szív ujjongása veri fel, mely mint a gátat tört áradat széles hullámokban ömlik szerte a nagy világba: Krisztus Jézus született, örvendezzünk... Megpróbálok én is velük énekelni, de két meleg könnycsepp leszalad az arcomon. Két fényes gyöngyszem, most nincs másom — odaadom a gyermek Jézusnak első ajándékomul.

Pásztorok miséje. Felvirradt. Rózsaszínű hajnal dereng a kis jászol felett, benne fekszik az ég és föld Királya, a békesség Fejedelme. Elnézem a Gyermekek milyen szép, milyen csodálatos, milyen fölségesen isteni. Sugaras égkék szemében a mennyország boldogsága, édes ajkán az ígért mosolya, áldó jobbja a kegyelmek kincstára. Térdelek és nézem Őt. Fagyos téli éjszakában rideg barlang, koldus nyoszolya, szúrós szalma — ezt az életet választottad? Miért? Hogy nekem meleg otthonom legyen? puha fekhelyem? édes Karácsonyom? Vagy azért, hogy a «nincs» könnyekre ne fakasszon? hogy az egyszerűség szépségét felismerjem? az alázatosság édes kínját megszeressem? Térdelek, nézem Őt és imádkozok. Előveszem szeretetem bársonyát, ráborítom a koldus nyoszolyára, előveszem a hűség örökzöld fenyőit és eltakarom vele a barlang kopár, komor falait: Üdvözlégy, szívem Királya!

Nappali mise. «Gyermek született nekünk, fiú adatott nekünk, kinek vállal a fejedelemség és hivatik az Ő neve nagy tanács Angyalának.» (97. zs.) «Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett. Szent napra virradtunk, jertek népek és imádjátok az Urat, mert nagy világosság jött le ma közétek. Alleluja.» — így dicsőíti Istent az oltár előtt a miséző pap és így magasztalja az én lelkem is az Urat.

Künn az utcán nagy pelyhekben hull a hó, mindent beborít. A sáros csunya földre vakító, csillogó, hófehér világot varázsol.

Benn a templomban tömjén- és fenyőillat, lágy karácsonyi melódia, áhítatos ének: dicsőség, béke, szeretet...

Király Ödönne.

A megváltás ereklyéi.

Ereklyék Nápolyban.

Nincsen Itáliának jelentősebb városa, mely drága és szent ereklyéknek birtokában nem volna. Ebben a tekintetben Nápoly sem maradhat el a többi olasz városok mellett, különösen pedig azért sem, mert a középkori Nápoly urai gondoskodtak arról, hogy ritka és becses ereklyéket szerezzenek meg maguknak a Szentföldről. Amit Rohault de Fleury — a szenvedés eszközeiről — Nápolyról ír, nem mindenben fedi a valóságot. Ugyanis az ottan őrzött ereklyetartót ostiai Leó krónikája feljegyzése értelmében az amalfiaiak adományozták a montecassinói apátságnak, mielőtt az VII. Dukas vagy III. Nikephoros konstantinápolyi császárok birtokában volt. Rohault de Fleury megemlékezik még a keresztfa egyik szögéről, amelyet egyik nápolyi kolostorban őriztek.

Igen nevezetes a székesegyház kincstárában levő szentkereszt-ereklye. Az ereklyetartó aranyozott ezüstműből való és görögkereszt mintájára készült. Az előrészén a négy evangélista zománczott képe, a hátulsó részén pedig szimbolizált alakjuk látható. A közepén van elhelyezve a szentkereszt egy szilánkját magába foglaló tartó. A mű byzánci eredetű, XI. századból származó munka, melynek történeti multjához és eredetéhez kétség nem fér. Több kevésbbé jelentős ereklyét őriznek még a város néhány templomában.

Bari és András.

Midőn II. Anjou Károly a csodatevő Szent Miklós sírját Bariban meglátogatta, a Szent Miklós-bazilikának a szentkeresztnek egy szilánkját és Jézus töviskoszorújának egy darabkáját diszes tartóban odaajándékozta. Az ereklyetartó korábban a párizsi Sainte-Chapelle birtokában volt. Ugyancsak II. Anjou Károly az andriai székesegyháznak is adományozott egy tövist a szenvedés ereklyéiből. Ha nagypéntek napja Gyümölcsoltóboldogasszony ünnepével összeesik, akkor színessé és vérvörösek lesznek a tövissek, sőt néha a töviseken megalvadt vércsomók is láthatók. Az 1842. év március 25-ének éjjelén nagy néptömeg jelenlétében történt a csoda. Néhány évvel ezelőtt Andriában megisméltődött ez a jelenség s ezt a jelenvolt szakértők egybehangzó véleménye is igazolta. Ez a csoda ugyanolyan körülmények között történik, mint az Nápolyban Szent Januarius vérevel történik s melyre természetes magyarázat nem lehetséges.

Lélekben végigvezettem a kedves olvasót a zarándokhelyeken, ahol drága és szent emlékek, ereklyék hirdetik az Istennek irántunk való végtelen nagy szeretetét. Minden darabhoz az Istenember vére tapad. Jézus a szenvedést, a halált választotta, hogy lelkeket nyerjen magának és hogy

megváltsa a világot. Indítson minket bűnbánatra Jézus szenvedésének emlékezte és becsüljük meg lelkünket úgy, ahogy a Megváltó becsülte és szerette.

Dr. Romoda Ödön.

A lélek életéért

HALÁL mindig szomorú, mert elmúlást, romlást, szakadást jelent. A halottból hiányzik a fény, derű, mosoly, az ima, a tett, a szépség: *az élet! Isten* nem az elmúlás ura, hanem az *életé!* «Nem a holtak, hanem az élők dicsérnek téged, Isten.» Az életben ez a diadalmas gondolat, megvalósult isteni akarat, a felcsendülő hála, szeretet, Istenimádás a szép, az érték, a magasztos. Nem csoda, ha a virághullás, az ősz, a hervadás lehangol s a halál komorra tesz, megkönnyeztet.

Isten az élet. Jézus önmagáról mondja, hogy Ő az élet. Azért Istennek az élet kell, nem a halál, hervadás, pusztulás. Élet kell neki: élet a *testben* s a *lélekben*. Azért teremtette őket s vette körül védelmező parancsaival, hogy éljenek s ez életet megőrizze, megtartsa. Élet kell az Istennek. *Amig* élünk, tehát *addig s akkor* éljünk *az élettel* Istennek. Nem akkor, amikor már pusztul, halódik bennünk az élet. A szép piros, viruló alma, az ifjú tetterős élettel kedveskedjünk Istennek, ne csak annak csutkájával, ronsával. Élettel éljünk Neki, a testi (iparkodás, munka, szenvedés stb.) és lelki (ima, erény, áldozat, szeretet, tökéletesség stb.) élet által.

Akiben nincs, akiben sorvadoz az élet, aki beteg, akiben elhomályosult, kialudt a világitó, elevenítő élet, a lélek, kihez forduljon?

Jézus az élet. Hozzá kell menni. Ő az élet szerzője, őrzője, fenntartója, visszaadója. Jézus azért jelent meg a földön, hogy életét adja értünk, hogy nekünk bőséges életünk legyen. Életét adta, nemcsak a keresztfán, de adja mindennap az Oltáriszentségben is. S adja, hogy életünk legyen, hogy dicsérhessük Istent, mert *az élet* Isten diadala, himnusza, imádása, dicsősége, boldogsága.

Mivel az élet nagy kincs, sok ellenség tör ellene, hogy azt elvegye, mivel nagy hatalom az élet, hogy azt letörje. *A testi életet* azért védi Isten a X. parancsolatával, az emberek törvényekkel, okos védekezéssel, edzéssel, gyógyítással. Sőt tán nagyon is sok gondot fordítanak a testi élet védelmére. Mégis megöregszik, elpusztul, porrá lesz. Tehát kudarcot vallana Isten az általa teremtett test életével? Nem. A test elpusztul, mert por és hamu, de nem pusztul s nem pusztulhat el az élet, Isten dicsőségének hordozója, mert ez a lélek. Élet a lélek.

Mit ér nektek ha az egész világot megnyeritek a lelketeket elveszítitek. Vagy mit adhattok a lélekért cserébe? A lélek el nem pusztul, az örökké él, örökké van attól a perctől, amint Isten a létbe hívta csak.

A léleknek is sok ellensége van: a test, a virág s a gonoszlélek, mely ingerel, csábít és bűnre indít.

A léleknek is van élete (= lelke) s ez a kegyelem. A lélek halála, ha nincs benne kegyelem, ha kiűzte, kioltotta a bűn. A bűn a lélek halála. Bűn által jött e világra a halál.

Mivel Isten az élet, azért a lélekben is addig van élet, amíg Isten van benne gondolatával, parancsával, kegyelmével. A kegyelem megszűnik — Isten eltűnik a lélekből.

Tehát ha *élni akarunk*, őriznünk kell a kegyelmet, a drága kincset. Élünk kegyelmi életet, ez az *igazi élet*. Ne én, a test, a bűn — éljen (mert az csak elmúlás, halál), hanem Isten éljen bennünk. Mint Szent Pál mondta: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem». *Nekem kisebbnem kell, Nekí* növekedni. Aki szeret engem, azt szereti az Atya is, elme gyünk hozzá s helyet készítünk nála.»

Jézus életet akar bennünk, hisz ezért jött le hozzánk. Sajnos az élet megpróbáltatásai nagyon lekoppasztották tollainkat s úgy állunk megszedetten, mint egy gyümölcsfa ősszel, levelektől lehullottan, vihartól megtépázottan. Hol van a mi életünk? Ott van Krisztus. «*Bemegyek az Úr házába az oltárhoz, Urámhoz, aki megvidámítja az én fiatalságomat.*»

Ha baj ért s halódik bennem az élet, oda megyek Jézushoz, megragadja kezem s hallom már a szavát. Ifjú, mondom neked, kelj fel, leányzó kelj fel, Lázár jöjj-ki a te sírodból.

Mert élet az Isten s mindenki aki hisz az Istenben annak is élnie kell.

Vigyázok testi és lelki életemre, hogy mindenkiben és általam is magasztaltassék Istennek dicsősége, aki az élet ura és az én jó atyám. Neked élek Istenem, mindörökre tied vagyok, tied akarok lenni ez életben s az örökéletben is.

Dr. Valkony Ferenc.

Az Örökimádás és imaszándék ügye. Az Országos Központi Oltár-egyesület választmányi ülésének határozataként körlevél ment az összes igazgatókhoz, amelyben felkérték az Oltár-egyesület tagjai az egész országban, hogy az Örökimádás folyóíratra fizessenek elő, illetve, akik ezt nem tehetik, legalább a havi imaszándékot, melyet a lapból készített 2 filléres különlevonatként adunk, rendeljék meg valamennyien.

Igen fontos volna, hogy e kérelmünket szívesen teljesítse minden oltár-egyleti tag, hiszen e nélkül valahogyan csonka egymással kapcsolatosunk s az egységes szellem, együttérzés, nagy lelki célkitűzéseink öntudatos imatámogatása elmaradnak.

Lapunk mélyen tisztelt olvasóit is nagyon kérjük, hogy ez ügyben szíves propagandájukkal legyenek segítségünkre.